

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094594960/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Da jeg derpå tog øjnene ned fra himlens opmærksomme stjerner, var der ingen Satan at se, men derimod nok spor af ham, for de dampede endnu helt varme og svovlede efter de forbitrede fodtrin, han havde sat, da han smælte haser. På den måde blev jeg altså fri for ham, men i mit ene øre har jeg endnu et mærke af hans finge fra dengang, han nappede mig, og der kan det – især i ondt og mørkt vær – gøre så satans ondt, at det er for mig, som om jeg havde selve djævelen i kroppen, og så drømmer jeg igen den salige, men onyrige drøm, at jeg har Satan til at stå på pinde for mig og opvarte mig med alt det inspirationsstof, som jeg har behov –

Nå, men da jeg så kiggede nedefter, opdagede jeg efter nogen anstrængelse en stakels fyr med ubørstede tænder og sorte tæer, og som lignede noget, jeg syntes, jeg havde set før. Han kom nærmere, åbnede sin klosedør og tilbød mig følgende meddelelse:

Din kone og dine børn har allerede længe ventet på dig med sødsuppen og pandekagerne og ber dig om at komme straks, fordi du vel for firden snart må ha afdiget, al den stund du begyndte lige efter frokost, og det nu er langt over middag!

Jeg rejste mig og gik søgmodig bundende ned ad mit bjærg. Da jeg kom hjem, sad min kone og mine børn allerede ved aftenbordet, for det havde taet meget længere tid med at nå tilbage, end jeg havde troet; jeg satte mig osse ned og kastede et blik hen over herlighederne.

Grisesylte, en stor rund, fladbuget porjon på et blomstret fad, der er klinket på flere steder. I syltens ryg knejer en tobenet gaffel og nyder udsigten. Der ligger en brun medistepølse som en tam, fedtglinsende, sammenrullet slange, i enden et stykke tråd, der ligner en kort, stivnet griselhale. Rødtret flæsketeg, smelvid, fedmeignistrende, Rullepølse, aflang og svagt hvelvet som et lemmekest ansigt.

Jeg bræder mig fedt for bordenden. Vi æder alle tavse og i vore ansigts sved. Min kone er gal i hovedet; hun ruger over den anden bordende som en sur tordensky. Grådig som en rovdyrklø begraver gaffen sig i syltens ryg. Pølseerne vinder sig og vrækker

ængstelig, mens de modstræbende parteres, men humoderens fiste tag tillader dem ingen smutten ud.

Gennem vinduene ses Guds fri natur. Mod vest er himlen som blussende rødgrød, lind og malk, og luften bævrer sjeleagtig hen over den unge rug, der ligner hakket spinat. Mod øst står månen som en gul smøkket oppe over engene, der damper som en bolle varm puns. Der henne tager en lys skrant op som et overskåret sigebud, og de små mosevande med mange frem-springende knokke og tuer er ganske blodrode ovre mod solnedgangen, så de ser ud som asjetter med syltede kirsebær.

Efter endt måltid læses bordbøn:

Dejlig er jorden, som Herren har giet os!
et uhyre smøtbrød, et mægtigt fad grød
med elskovs lækre smøkket i miltten.
Lad os altid, Herre, græse i fred;
lad aldrig fjenden få lov til at udså
ufredens klinte, vevdrægens tuler
på den os nådig beskikkede græsmark.
Lad os altid nyde uforstyrrede
en god forløjebes varige lykke.

Men hvad er dette her dog for noget kogleri? tænkte jeg så; det går ikke rigtig til. Hvornår har jeg pådraget mig alt det familie?

Fortryllesen løstes i næste øjeblik, da min kone kom hen og vilde kysse mig, mens en lang hale af børn stod bagved og ligeledes vilde kysse. Da strakte jeg min hånd afværgende ud og sa:

Du er ingenlunde min kone, og disse er ingenlunde mine børn; I er allesammen ikke andet end drøm eller hekseri. Og dermed kan I gerne forsvinde, for I er oplagede.

De forsvandt virkelig. Det meste af mit fedt forsvandt osse, og da jeg så nedad mig selv, havde jeg fået min sædvanlige slankhed igen.

Det var bølgnødt. Jeg kom i bar skjorte ind i en stor, oplyst sal, hvor mange mennesker sad ved et festmåltid. Selv stod jeg ved bordenden, iført sort kjole med mange ordener, og holdt ta-